

paa de billige Vilkaar. Det tror jeg, man med temmelig stor Sikkerhed kan sige, naar man ser hen til, hvorledes Organisationerne virke i andre Fag. Det er derfor mit Haab, at denne Lov maa komme til at virke i vidt Omfang og til stor Glæde og Velsignelse for dem, den angaar. Jeg tror ikke, at selv om Principperne lide nogen Fare, det vil komme Fiskerne eller deres efterladte til nogen Skade.

Indenrigsministeren (Bramsen): Jeg er ogsaa glad ved, at Sagen er kommen saa langt, som sket er. Da Folketingets Udvalg har indstillet Lovforslaget til Vedtagelse i samme Skikkelse, hvori det er vedtaget i det andet Ting, vil jo efter al Sandsynlighed denne ogsaa for mig meget betydningsfulde Sag blive afgjort i Overensstemmelse med mine og de tidligere Forslagsstilleres Ønske. Der er ikke meget for mig at bemærke efter den ubetingede Tilslutning, den ærede Ordfører har givet Lovforslaget i den foreliggende Form. Hans Tvivl om Nødvendigheden af en Udvidelse af Arbejderforsikringsraadet deler jeg, og jeg har udtalt mig i samme Retning i det andet Ting, men netop af det af den ærede Ordfører fremhævede Hensyn, at det var Arbejderforsikringsraadets Formand — han var Ordfører for det i Landstinget nedsatte Udvalg — der ønskede denne Ændring, har jeg ment, at man burde gaa ind derpaa, saa meget mere som den Fordring, der er stillet, er af fakultativ Beskaffenhed, idet det ingenlunde er givet, at en saadan Udvidelse af Arbejderforsikringsraadet vil finde Sted som en Følge af Vedtagelsen af denne Lov.

Over for det ærede Medlem for Fredensborg (J. Hage) skal jeg sige, at jeg tror, vi ville gøre hinanden en gensidig Tjeneste ved ikke at optage de store Principper til Debat, som vi tidligere have haft Lejlighed til at drøfte. Kun har jeg Anledning til at gøre en enkelt Bemærkning, nemlig at det visselig ikke er af sociale patriarkalske Hensyn, at man tidligere har vedtaget Loven om Arbejderforsikring. Det har været det ærede Medlem først og fremmest magtpaaliggende i sin Tid at gøre gældende, at den tvungne Forsikring for Arbejdsgiverne af deres Arbejdere netop var en beklagelig Nødvendighed, idet det helst maatte have været saaledes, at Arbejdsgiverne ifølge den tidligere patriarkalske Ordning sørgede for deres Arbejdere, naar disse kom til Skade ved et Ulykkestilfælde. Det var den Gang, der skete et

Brud, men ved hvad der her foreligger sker der intet Brud. Fordringen om, at Arbejdsgiverne bør afholde en bestemt Del af Udgiften til Arbejdernes Ulykkesforsikring, er sket Fyldest her. Det er det Princip, der er opretholdt, og det er af praktiske Grunde, at man har foreslaaet den Ordning, at Arbejderne selv skal udrede Præmien og faa den tilbagebetalt af Arbejdsgiveren. Det er i Overensstemmelse med det moderne Princip om Arbejdsgivernes Forpligtelse, og det er netop denne Forpligtelse, det ærede Medlem tidligere har været enig i, at man ikke skulde forlade. Naar man vil spørge, hvilke disse praktiske Grunde ere, skal jeg henvise til, at Grænsen mellem den Fisker, der arbejder for en anden, og den Fisker, der driver selvstændig Næring, kan være ret flydende. Der er navnlig i det andet Ting anført Eksempler af den Art, at man maa indrømme, at det er meget vanskeligt i det givne Tilfælde at afgøre, hvorvidt den paa-gældende Fisker driver Fiskeri mod Vederlag af en anden eller driver Fiskeri for sin egen Regning, idet Overenskomsten kan indeholde Momenter af begge Forhold. Derfor har man ønsket, at det Tilfælde ikke skulde indtræffe, at en Fisker mente, at han arbejdede hos en Arbejdsgiver og derfor ikke behøvede at forsikre sig, eller at en Arbejdsgiver stod i den Formening, at en Fisker var selvstændig Fisker, og at han derfor intet havde at gøre med hans Forsikring og altsaa undlod at forsikre ham. Med andre Ord: den Uklarhed, som var til Stede efter det tidligere Forslag med Hensyn til Ulykkesforsikringen, vil fremtidig, naar den opstaar, kun kunne dreje sig om, hvorvidt Fiskeren skal have en ringe Del af sin Præmie betalt. Men der er en virkelig Forskel mellem de to Forslag, som det ærede Medlem ikke nævned. Efter Folketingets tidligere Forslag var en Fisker, der arbejdede for en Arbejdsgiver, eo ipso forsikret ved ham, men nu fordres der af ham den frivillige Handling, at han selv melder sig ind i en Forening og betaler sin Præmie. I den Henseende kan man sige, at Fiskeren var bedre stillet efter Folketingets Forslag, men paa den anden Side bliver han ulige sikrere stillet efter Landstingets Forslag. Jeg tror, det er en Forskel i praktisk Henseende, som paa ingen Maade kan siges at forrykke det principielle Forhold, der er til Stede i Loven om Ulykkesforsikring for Fabrik- og Industriarbejdere. Skulde nogen være i Tvivl kan jeg henvise til Landstingets Betænkning, hvor det udtrykkelig betones.